

"İmanı ona bir emniyet-i tâmme verir." cümlesini izah eder misiniz?

"İmanın kişiye tam bir emniyet vermesi" meselesini, çocukluğumdaki bir anı çok güzel ifade ediyor. Sizlerle paylaşmak istiyorum:

Çocukluğumda bir gün ağabeyim ile lunaparka gitmiştik. Orada "Zambora" adı verilen bir adamın bulunduğu karanlık ve büyük bir odaya girdik. Odada bir sahne ve arkasında demir parmaklıklar vardı. Demir parmaklıkların arkasında ise elleri zincirli bir adam bulunuyordu. Biz sahnenin önündeki sandalyelerde oturmuştuk, kalabalık olduğundan dolayı birçok kişi de ayakta kalmıştı. Neler olacağını merakla bekliyordum. Ağabeyim ise bana sıkı sıkıya korkmamamı tembih etmişti. Nihayet sahneye bir adam çıktı, etkileyici ve kısık bir sesle demir parmaklıkların arkasındaki adamı göstererek konuşmaya başladı:

"İşte bu Zambora! Şimdi beş bin yıl önceye dönecek ve bir goril olacak..."

Tam bu esnada ışıklar bir anda söndü. Bir iki saniye öyle kaldı, sonra ise sahnede loş bir ışık yanıverdi. Bir de ne görelim! O kafesteki adamın yerinde bir goril vardı. Hepimiz o adamın bir maymuna dönüştüğünü zannetmiştik. Goril demir parmaklıkları sallamaya başladı, demir parmaklıklar birden yere düşüverdi ve goril sahnenin önünde bulunan seyircilerin, yani bizim üzerimize doğru hareket etti. Odada bağırımlar, çağırımlar, kaçmaya çalışanlar ise görülmeye değerdi. Ben de olanca kuvvetimle bağırdım ve kaçmaya çalıştım. Oda karanlık olduğundan kapıyı kimse bulamıyordu. Herkes can derdinde iken, ağabeyim pişkin pişkin gülüyordu. Tam bu sırada görevliler gorili yakalayarak kafese soktular ve bu sırada ışıklar yanıverdi.

Neredeyse bütün sandalyeler yıkılmıştı. Kimi kafasını tutuyor, kimisi bırakarak kaçtığı eşini arıyordu. Bu olayda tek korkmayan vardı, o da ağabeyim. Sakın ağabeyimin çok cesur olduğunu falan zannetmeyin; onun niçin korkmadığını şimdi anlayacaksınız:

Dışarıya çıktığımızda beni birisi ile tanıştırdı ve gülerek: **"İşte Zambora buydu."** dedi. Meğersem bizim goril zannettiğimiz, goril elbisesi giymiş bir insanmış, yani her şey düzmece bir oyunmuş. Ama o kadar iyi oynuyorlardı ki, değil küçük bir çocuk olan ben, kocaman adamlar bile korkularından kaçışmışlardı. O günden sonra ben ne zaman "Zambora"yı seyrettimse hep güldüm; o maskenin altında ne olduğunu bilmeyenler ise hep korktular.

İşte kâmil mümin, kâinattaki dehşet verici olayların arkasındaki güzel ve güler yüzü görür ve mahlûklarla ünsiyet ederek bir kardeşlik peyda eder. İman nuruyla görür

---

ki: **Hepsi aynı zatın, Cenab-ı Hakk'ın birer mahlûkudur, O'nun emriyle hareket ederler, izni olmadan zerre miktar tecavüz edemezler.** Bu hakikati anladığından dolayı da olayların tazyikatından dehşet almaz, belki neşe ile temaşa eder.

İmandaki cesareti Üstad Hazretleri [Yirminci Mektup](#)'ta şöyle izah etmiştir:

.(birdir O) وَحْدَهُ " Şu kelimedede şifalı, saadetli bir müjde vardır. Şöyle ki:"

"Kâinatın ekser envâıyla alâkadar ve o alâkadarlık yüzünden perişan ve keşmekeş içinde boğulmak derecesine gelen ruh-u beşer ve kalb-i insan, **وَحْدَهُ** kelimesinde bir melce, bir halâskâr bulur ki, onu bütün o keşmekeşten, o perişanietten kurtarır. Yani **وَحْدَهُ** manen der:"

"Allah birdir. Başka şeylere müracaat edip yorulma! Onlara tezellül edip minnet çekme! Onlara temellük edip boyun eğme! Onların arkasına düşüp zahmet çekme! Onlardan korkup titreme! Çünkü Sultan-ı Kâinat birdir. Her şeyin anahtarı O'nun yanında, her şeyin dizgini O'nun elindedir. Her şey O'nun emriyle halledilir. O'nu bulsan, her matlubunu buldun; hadsiz minnetlerden, korkulardan kurtuldun!"